

NIENDE KAPITEL

Dæmonens bog

Sneen dalede let ned fra den grå himmel, ligesom den havde gjort dagen før, da Aleera var steget ud af flyet, efter hjemturen fra Rumænien. Aleera holdt øje med de faldende snefnug, mens skolebussen forsigtigt kørte rundt i Angelshills befolkede gader; biler i massevis, hver med sine forretningsmennesker, dyttede efter hinanden og kørte hurtigt af sted; folk ikklædt tykke jakker og varme halstørklæder vaklede ude i den høje sne, som snepløve havde kastet op på fortovet. Selvom Aleera var betydelig bedre klædt, end den torsdag hun havde stået foran lufthavnen, med kun et tæppe som værn mod kulden, frøs i den kolde bus, trods hun havde en tyk vinterjakke på, der ikke var den bedste til at holde kulden ude. Hendes strikhue var derimod bedre, til at holde larmen fra vilde teenagere og Sally Gresham ude.

Da bussen holdt foran skolens røde murstensfacade, blev Aleera med vilje siddende tilbage, indtil alle var gået ud af bussen. Hun rejste sig modvillig op, svang tasken over skulderen og steg af bussen. Netop som hun var kommet af den, smækkede buschaufføren døren i bag hende og kørte væk.

Kulden og blæste bed Aleera i ansigtet, så hun trak jakkens halsåbning tættere op til ansigtet og satte i løb over mod skolens hovedindgang. Hun fortsatte gennem den opvarmede skole og gik ind i pigernes omklædningsrum, som befandt sig i den anden ende af skolen. Aleera fandt sit selvvanlige skab for enden af en række af skabe, og smed sin jakke, sko og det tøj hun havde på, ind i skabet og iførte sig sit sportstøj.

Aleera nåede lige at sætte sig på en af bænken ude i siden, da mr. Perkins' fløjte kaldte dem ud på trægulvet og satte dem i gang med at spille basket. Aleera kunne adskillige gange mærke Aidan Rowbottoms blik hvilende på sig, men når hun vendte sig om, havde han travlt med at kigge alle steder hen.

Efter en hård idrætstime, hvor Aleera var blevet rød op af armene, af at skyde volleybolden op i luften med underarmen og derefter havde sat dem til at spille kampe mod hinanden, hvor alle havde undgået at kaste til Aleera, gik Aleera som den sidste hen mod udgangen, efter at være blevet sat til at samle boldene ind af en surmulende mr. Perkins. Netop som Aleera skulle til at skubbe døren op, lød en blid og lavmælt stemme bag hende.

”Aleera, vent.”

Aleera vente sig lettere irriteret om, lagde armene over kors og kiggede krævende på Aidan, for at han skulle snakke igen.

”Hvad?”

”Jeg er ked af det jeg gjorde mod dig i onsdags,” sagde Aidan forlegen og kiggede ned i jorden; hun havde aldrig set ham sådan før. ”At jeg forskrækkede dig sådan og at jeg sagde alt det der.”

”Du er ked af det?” spurgte Aleera forbløffet. ”Men det var jo mig der smed rundt med dig. Det er mig der burde være ked af det.”

”Er du da det?”

Spørgsmålet kom bag på Aleera. Hun skulle lige til at sig nej, da Nigel hånlige ord fra Halloween festen kom igen, at hun aldrig ville få venner, fordi hun ikke ville åbne sig selv.

Hvad gør det egentlig at man lyver lidt?, tænkte Aleera. Det kan være alt folk alligevel vil synes om én, det gør de jo ved mine brødre.

”Det er jeg faktisk, Aidan,” sagde Aleera. ”Du forskrækkede mig gevaldigt, så jeg handlede i selvforsvar. Jeg er ked af det, det er jeg virkelig.”

”Det gør ikke noget.”

Et smil blomstrede på Aidans læber. De var faktisk ret kønne, ligesom resten af ham, konstaterede Aleera. Hun rystede kraftigt på hovedet, da hun opdagede hvad hun havde tænkt. Hun var Aleera Oradea, hun nærede ikke følelser for andet end hende familie og at dræbe vampyrer, og derved hævne Selene.

Hun måtte væk herfra, hurtigt. Hun skulle ikke begynde at ligne en af de der forelskede teenagepiger.

”Hvis der ikke er andet, må jeg hellere gå ind og klæde om.”

Aleera vente sig hurtigt om og gik hen af hallens trægulv.

”Aleera,” Aidans stemme var meget lav, men Aleera hørte den og vente sig ivrigt om.

”Ja?”

Hendes smil var stort, tonefaldet var opsat på at høre hvad han havde at sige. Hendes måde at reagere på, så ud til at lamme ham i et kort øjeblik. Så fandt han mælet igen.

”Jeg tænkte på om du ville spise sammen med mig her til frokost?”

Aleeras smil falmede en smule.

”Jeg spiser aldrig i kantinen, så jeg kan ikke sidde ved dit bord, Aidan.”

”Kan jeg så spise med dig, der hvor du normalt spiser?”

Aleera tænkte sig om et øjeblik.

”Hvorfor ikke? Mød mig ved kantinens dør, når du har hentet din mad, så kan jeg vise dig hvor jeg spiser.”

”Fedt nok. Så ses vi der, Aleera.”

Aidan smilede stort til hende, på sin vej forbi hende og strejfede hendes arm. Berøringen satte en voldsom hjertebanken i gang i Aleera.

Hun ventede først med at reagere til døren var smækket i bag Aidan, hvor hun så slog sig i ansigtet.

”Aleera, for helvede!” skreg hun af sig selv, men dæmpede sig så, af frygt for at nogle ville komme forbi, og høre hende skælde ud på sig selv. ”Den slags har du ikke tid til! Du kan ikke lege forelsket pige, når du har vampyrer der skal tænkes på. Nigel og hans fordømte bog!”

Tanken om Nigel fik hende lidt længere ned. Ham skulle hun havde fingrene i. Hun skulle se den bog, og reportere om den til bedstefar Gabriel.

Langsomt blev Aleera normal igen og prøvede at fortrænge tanken om Aidan og i stedet prøve at opbygge had til Nigel. Det lykkedes.

Aleera gik langsomt ud af hallen, og sagde endnu en gang til sig selv, at Aidan ikke var noget for hende.

Alligevel sprang hendes hjerte et par slag over, da det nærmede sig frokost tid. Da klokken ringede var Aleera en af de første til at styrte ud af klasselokalet. Hun købte sin sædvanlige sandwich og en flaske med vand. Hun scannede kantinen med øjnene, da hun vendte sig bort fra kantinedamen med sin bakke i hånden. Aidan var ingen steder at se.

Hun fik pludselig kolde fødder. Det lignede hende ikke at være vild med drenge. Hun var vokset op med det mandlige

køn, og skulle hun indrømme det, følte hun mere at hun var en af det modsatte køn, end en pige, selvom hendes krop viste det.

Aleera kiggede kantinen efter endnu en gang. Han var intet steds at se, hun kunne nemt snige sig ud og næste gang hun mødte ham, kunne hun lade som om, hun havde glemte det. Ja, det ville hun gøre. Det havde været dumt af hende at gå med til sådan en aftale, at havde løjet da hun havde sagt at hun var ked af det, hun havde gjort mod ham til Halloween festen.

Hun marcherede med oprejst hoved ud af kantinen, forbi alle eleverne der rullede øjne af hende og ud af døren.

”Aleera.”

Aleera stivnede og vendte sig om. Foran hende, med en pakke med mad, stod Aidan og kiggede overrasket på hende. Aleera tvang et smil frem.

”Hej Aidan!” udbrød hun.

”Hvor var du på vej hen, Aleera?”

”Hen til dig selvfølgelig! Har du det du skal spise?” spurgte Aleera og kastede et blik på Aidans sandwichs og sodavand. ”Godt så. Så skal du se hvor jeg spiser henne.”

Da Aleera gjorde omkring falmende hendes betvungne smil og hun rullede øjne af sin dumhed. Hun kunne måske godt undgå vampyrer, men drenge, de var svære at undgå.

Hun viste ham hen til sin plads, en vindueskarm, bag et par enorme potteplanter. Aleera stillede bakken fra sig på karmen og hoppede op ved siden af. Med rystende hænder, fik hun åbnet papiret rundt om sandwichene og mens hun spiste, så hun Aidan sætte sig ved siden af hendes bakke. Han skruede proppen af flasken, men selv da han drak holdt han øje med hende. Aleera sank besværligt.

”Så det er her du spiser,” gumlede Aidan med munden fuld af sandwich og lod øjnene rulle over omgivelserne. ”Det er et hyggeligt sted.”

Aleera skar ansigt.

”Det er ikke så meget eller stort eller prangende. Men det er mit sted og jeg kan lide det.”

”Hvorfor spiser du aldrig inde i kantinen?”

”Jeg gider ikke,” sagde Aleera, og tog en bid af sin mad. Aidan kiggede lettere undrende på hende; hans øjne spurgte om hvorfor, selvom jeg ikke på noget tidspunkt bevægede munden. ”Okay da. Jeg har ikke noget sted at sidde, i den kantine. Den er jo delt op efter grupper, og jeg hører til ingen af dem.”

”Du må da høre til en. Du kan altid sidde ved dine brødre!”

”Det gider hverken jeg eller dem have.”

”Du kan da ikke sidde herude alene,” Aidans uforståelighed gjorde Aleera lettere irriteret.

”Det kan jeg sagtens. Jeg ønsker ikke at have nogen tæt på mig, derfor spiser jeg ikke sammen med andre. Hvis folk kender mig for godt, kommer de til skade.”

”Det gør de da ikke. Folk kan ikke komme til skade af at kende dig.”

”Hvis du tror sådan, men det gør folk.”

”Jeg kender dig da,” udbrød Aidan.

”Du kender mig ikke rigtig. Folk som ikke er min familie kommer til skade,” sagde Aleera. ”Voldsomt til skade.”

Aleera kunne ikke klare at være der mere. Hun proppede den sidste bid af sin sandwich i munden og tog bakken, med den halvtomme flaske i hånden.

”Beklager Aidan, men jeg kan ikke være her mere,” sagde Aleera trist. Hun skulle aldrig være gået med til det her,

samtalen endte i en helt anden retning, end hun havde forventet. Hun rejste sig op og vendte ryggen til ham.

”Aleera,” hviskede Aidan.

Hans silkebløde hånd lagde sig rundt om hendes frie hånd. Aleera stivnede og vendte sig langsomt om.

”Hvad mener du helt konkret med kommer til skade?”

Aleera stirrede rædselsvækkende på Aidan. Et sted i hende lurvede følelsen og lysten til at græde, og komme ud med det hele, men det kunne hun ikke. Det kunne hun aldrig.

”For omkring otte år siden, var jeg sammen med min mor og dengang bedste ven, Joshua i biografen. Da vi efter filmen kom ud på parkeringspladsen, blev vi angrebet. Angrebsmanden dræbte min mor og Joshua, men lod mig leve. Politiet har aldrig fundet ham, så han er derude et sted. Derfor lukker jeg aldrig nogen ind til mig. Kan du forstå det, Aidan?”

Aidan stirrede målløs på Aleera, men tog sig sammen til at nikke.

”Det gør jeg, Aleera,” hviskede han hæs, han var blevet en hel anden, en mere forståelig person. ”Jeg er ked af at høre det, Aleera, det er jeg virkelig. Så kan jeg bedre forstå hvorfor du ikke er så social.”

Aleera lagde næsten ikke mærke til hans ord. Det eneste hun kunne føle, var sin hånd i hans. Han skiftevis klemte den blidt og aede den. Det var distraherende.

”Men du skal ikke lade det gå dig på. Lev i nuet, Aleera. Glem fortiden.”

”Det kan jeg ikke, Aidan.”

Aleera trak sin hånd til sig og kiggede såret på Aidan.

”Det kan jeg aldrig. Det kan stadig ske og jeg vil ikke risikere det igen.”

Aleera drejede omkring og begyndte at gå væk, men stoppede efter et par meter. Hun kiggede sig over skulderen på Aidan.

”Nævn aldrig nogensinde at du har fået det her at vide, Aidan. Ingen må vide det. Selv mine brødre fortæller det ikke til nogen. Kan du love mig ikke at fortælle det?”

”Det lover jeg.”

”Tak,” åndede Aleera næppe hørligt og marcherede hurtigt væk.

Hun lagde sin bakke inde i kantinen og tilbragte resten af spisepausen på et af skolens toiletter, hvor hun arbejdede på at få sin stenkolde facade op igen.

Da klokken ringede til time, var Aleera sig selv igen og gik med hævet pande ind i mrs. Bransfields klasselokale og satte sig bag sin pult. Længere fremme, kunne hun se Nigel sætte sig og lægge bogen frem, sammen med de sparsomme notater, de sammen havde fået lavet.

”Så, elever,” mrs. Bransfield kom glidende ind i værelset, overkroppen var fuldstændig dækket af en candyfloss lyserød poncho. ”i dag er det sidste dag til at lave opgaven om Romeo og Julie i. I skal fremlægge i løbet af de næste på dage. Så jeg forventer at I arbejder hårdt for at blive færdig i dag.”

Hun satte sig bag kateteret. Eleverne begyndte at rejse sig fra bordene og satte sig ved deres partnere, rundt omkring i klasselokalet. Aleera rykkede sig lidt på stolen, da Nigel kom over til hende, og smed sine notater på bordet og gik igen; han kom tilbage, bærende på en stol.

”Vi må hellere se at komme i gang, Aleera,” sagde Nigel, da han satte sig. ”Hvis vi skal nå at blive færdige i dag.”

”Det må vi vidste hellere,” sukkede Aleera opgivende. ”Men jeg tvivler på at vi kan nå det.”

”Hvis vi ikke kan, må vi blive efter skole og lave det, eller tage hjem til én af os.”

”Det bliver hjem til dig, for hjemme hos mig duer det ikke.”

”Hvorfor ikke?” spurgte Nigel nysgerrigt og lænede sig interesseret forover mod Aleera. ”Skjuler du noget?”

”Nej, men det er ikke det bedste. Kan vi ikke tage over til dig i stedet for?”

”Det duer ikke.”

”Nå, så du skjuler også noget?” Aleera lænede sig selvsikker tilbage i sin stol, med krydset arme. ”Eller hvad gør du?”

”Der er fyldt med rod. Flytterod. Min far og jeg er jo kun lige flyttet til,” sagde Nigel og kiggede andetsteds hen end på Aleera. Hun lyttede interesseret. Dette var første gang han omtalte hans familie.

”Vi kan altså hellere ikke lave opgaven færdig hjemme hos mig. Vi må lave det efter skole.”

”Hvis jeg nu tager denne med hjem til dig,” begyndte Nigel og smuttede af sted efter sin skoletaske. Han kom tilbage med hånden søgende nede i tasken, og da han satte sig, fradrog han en gammel bog. ”vil du så gå med til det?”

Aleera kiggede på den gamle bog i Nigels hænder. Det lignede en fra det tidlige århundrede. Omslaget var et hav af mønstre, bogens ryg var af hårdt, rød læder og siderne var gullige. En stank af bibliotek og gamle ting, strømmede ud fra den. Hun smilede ved synet af den. Han havde endelig husket den.

”Det kan jeg godt,” sagde hun til sidst. ”Hvad siger du til, at vi pjækker fra sidste time og i stedet tager hjem til mig, og får lavet den opgave om Romeo og Julie?”

”Det lyder super,” smilede Nigel, og så på hende med et glimt i øjet, som havde han opnået noget specielt. Aleera stirrede på ham og lod blikket falde ned i den opslående bog om Romeo og Julie foran hende. ”Det glæder jeg mig til.”

”Hvad glæder du dig til?” Aleeras hoved røg op. Nigel var i gang med at lægge bogen i sin taske igen og talte ned mod tasken.

”Til at se dit hjem. Det er altid spændende at se hvordan folk bor.”

”Så skal du bare til at se noget mere fjernsyn, for de viser sådan nogle boligprogrammer hele tiden.”

”Hvad så hvis jeg ikke gider?”

”Det er ikke mit problem.”

”Det er mit problem, hvis I to ikke snart begynder at arbejde på jeres opgave,” kom det til venstre for Aleera og Nigel. De drejede begge som på kommando, hovedet imod Mrs. Bransfield, der kiggede olmt tilbage. ”Det er nu snarere jeres problem. Det bliver min morskab i morgen, hvis I vælger at tilbringe resten af dagen med at mundhugges. Så se at komme i gang.”

Mrs. Bransfield forsvandt hen mod et andet bord, med ponchoen svingende rundt om hende. Aleera kiggede længe efter hende, og da hun vendte sig om mod Nigel, var han allerede i gang med at lave opgaven.

”Mønsterelev,” mumlede Aleera og tog fat i det gamle eksemplar af den gribende kærlighedshistorie.

”Hvad sagde du?” Nigels hoved røg op med et kvalmende knæk.

”Ikke noget.”

”Du sagde mønsterelev!”

”Gjorde jeg? Jeg burde have sagt duksedreng.”

”Aleera, hvis du gerne vil se den bog, så...”

”Aleera og Nigel, fortsætter I at snakke om private anliggender og ikke bogen, kan I lige så godt starte med at fremlægge i morgen!” sang mrs. Bransfield fra den anden ende af klasselokalet, og fik frembragt et par fjogede smil.

”Skal vi nok, mrs. Bransfield,” svarede Nigel hende. Aleera kiggede opgivende på ham.

”Hey, du skal ikke sige det der du tænker på.”

”Det gør jeg hellere ikke. Men du er det jeg tænker på.”

”Nå, men det har jeg lov til at være. Der er jo nogen der skal være det, når du er der til at stå imod lærerne og deres regime i klasselokalerne. Så er der jo nogen der skal være...”

”Dukse.”

”Jeg tænkte nu snarere på flittige, Aleera,” sagde Nigel på en formel måde.

”Du tror virkelig du er så smart.”

”Og du tror virkelig du kan gøre alt hvad du vil.”

”Og I ved nu at I skal fremlægge sammen i morgen, som de første!”

Mrs. Bransfield gav Nigel et chok, så Aleera måtte skjule sit grin. Mrs. Bransfield havde listet sig om bag Nigel og stod med hænderne på hoften og et surt udtryk i ansigtet. ”I kan tilmed fremlægge i dag, hvis I fortsætter på den måde.”

”Vi skal nok gå i gang, mrs. Bransfield,” skyndte Aleera sig at sige, greb sin bog og slog op på en tilfældig side. ”Hvad mener

du om...” Aleera skimtede hurtigt siden igennem. ”Mercutios død? Det der med at han dør i kamp mod Tybalt? Det er da en fantastisk død. At dø i en kamp mod sin ærkerival.”

”Jeg ved nu ikke om det kan kaldes en værdi død. At dø for en andens sværd, viser bare at man er svag. Desuden var han og Tybalt ikke ærkerivaler. Mercutio var neutral og han døde alligevel. Det er en forfærdelig død. Det eneste han ville, var at forsvare Romeo mod de nedsættende kommentarer han fik.”

Aleeras øjne blev små. Hun havde ikke opdaget det før nu, ikke en gang da hun læste bogen igennem, hjemme i Rumænien, hvor de havde haft en på rumænsk. Der var fuldstændig som mordet på Selene og Joshua.

Joshua havde været neutral og alligevel var han blevet dræbt. Det havde været en forfærdelig død ligesom Mercutios. Og Selene var Romeo. Den som det skulle gå ud over, men Joshua kom i vejen og døde.

”Det var godt nok ikke der vi kom til, sidste time, Aleera,” sagde Nigel, uden at have lagt mærke til hendes fjerne øjne og den lettere sitrende læbe. ”Skal vi så starte fra balkonscenen?”

”Det kan vi godt,” stammede Aleera let, og rystede på hovedet, for at få tankerne ud af hovedet.

Busserne holdte ude på parkeringspladsen efter engelsktimen, da Aleera med Nigel ved sin side, skrånede over den snedækkede græsplæne, mod den længst væk, der gik mod vest delen af Angelshill.

”Du bor i den vestlige del af Angelshill?” spurgte Nigel, da Aleera steg op i bussen.

”Ja, det gør jeg. Hvor bor du da henne?”

”I nærheden af centrum.”

”Det er jo ikke så langt væk igen.”

”Nej, det er det ikke.”

”Så er det jo lettere at tage hjem til dig.”

Aleera satte sig på et af de grønne sæder; Nigel satte sig i sædet overfor, så gangen skilte dem og lænede sig op af vinduet.

”Flytterod,” svarede Nigel bare, og kiggede intens på hende, med hans blå øjne; de gule iriser stod i voldsom kontrast til det blå.

”Så siger vi det.”

Aleera støttede hovedet i den ene hånd og kiggede ud af vinduet. Flere elever stod på, og satte sig rundt omkring. Da bussen rumlende startede, var halvdelen af pladserne optaget.

”Har du egentlig taget kørekort, Aleera?” spurgte Nigel, efter flere minutters stilhed.

”Nej, min far har ikke givet tilladelse til, at jeg må tage det.”

”Hvorfor ikke?”

”Lad os bare sige, at jeg fik ham helt op at køre, så han vil ikke have jeg får kørekort, før om nogle år,” fnyste Aleera, og vendte hovedet væk fra bygningerne de kørte forbi, og kiggede på Nigel. ”Noget åndssvagt noget, hvis du spørger mig. Jeg kunne godt bruge et kørekort. Hvad med dig? Har du også ét eller en far der nægter dig det?”

”Jeg har endnu ikke et. Jeg er endnu ikke blevet seksten, men det gør jeg snart. Men jeg må gerne få det for min far.”

”Det er så uretfærdigt. Alle må, men jeg må ikke,” udbrød Aleera. ”Mine brødre må en masse, men når jeg vil gøre det samme som dem, prøver min far på at pakke mig ind i vat. Men jeg er lige så stærke som mine brødre og jeg kan klare mig selv!”

”Han prøver bare at beskytte dig. Gør bare lidt som han siger, så undgår du at blive dræbt,” sagde Nigel. Aleera fik den tanke, at han vidste mere om hende, end han gav udtryk for. ”Og at blive såret. For man ved aldrig hvad der sker, og om et monster venter bag det næste gadehjørne, parat til at dræbe dig.”

”Ved monster,” sagde Aleera, og mærkede hun blev hvis i hovedet. ”mener du så virkelige monstre eller menneskelige monstre?”

”Menneskelige monstre, selvfølgelig. Mordere! Voldtægtsmænd! De andre monstre findes ikke.”

”Nej, men det lød bare som om du mente sådan nogle overnaturlige væsner, når du nu sagde monstre.”

”Hvad tror du jeg er? Otte? Monstre findes ikke.”

Du skulle bare vide, tænkte Aleera. De findes derude og kommer frem om natten. Flænser din hals op, drikker dit blod og lader dig ligge, indtil døden forbarmer sig over dig, og henter dig til efterlivet.

Bussen drejede ind af en pæn villagade, med sneen liggende som pulversukker på græsplænerne, buskene og tagene.

Aleera rejste sig op, og svang tasken op på skulderen; hun holdte godt fast i et af håndtagene der sad på bussens loft, og undgik at vælte, da bussen drejede endnu en gang.

”Vi skal af nu, Nigel,” sagde Aleera, og møvede sig igennem den smalle gang, der var våd af smeltet sne.

Nigel gik efter hende hen af gangen, og steg ud af bussen efter hende. Kulden slog dem i møde som et knytnæve slag og var bidende kold. Aleera trak hænderne op i jakken, og førte Nigel hen af gaden. De drejede op af indkørsel, der lå mellem to huse, og gik langs den, indtil det majestætiske, pastelgrønne, victorianske hus rejste foran dem. Sneen lå uryddet i indkørslen

og tre spor efter dæk, afslørede at hendes brødre og far, havde taget bilerne til skole og arbejde. Der var ikke flere dækaftryk i sneen, så ingen var kommet hjem.

”Det er så her jeg bor,” sagde Aleera, mens hendes ånde stod ud i luften. ”Kom med inden for, og få varmen, men vent lige til jeg får slået alarmen fra.”

Aleera gik op af trappen til den afsats hvor hoveddøren var på. Hun låste døren op og skyndte sig ind, med kurs mod et skab. Med samme nøgle som hun brugte til huset, låste hun vægskabet op og da hun trak lågerne væk, fremviste skabet, en masse ledninger og en maskine med tal og en nedtælling på. Aleera skyndte sig at indtaste koden, og fik slået alarmen fra.

”Kom bare ind,” råbte Aleera ud gennem døren.

Nigel der havde stået for enden af trappen, kom langsomt gående op til hende, mens han strakte hals, for helt at se huset.

”Det er et smukt hus du har,” sagde han, da han kom ind i entreen og kiggede på sig selv i spejlvæggen. ”Meget smukt.”

”Mange tak, Nigel,” sagde Aleera sarkastisk og hang sin jakke på knagerækken, mens hun smed sine støvler nedden under. ”Skal jeg tage din jakke, eller vil du holde den på.”

Nigel kastede sin jakke over til Aleera, der lige nåede at gribe den, inden den røg ned på gulvet. Han gik længere ind i huset og kiggede forundret rundt.

Aleera hang jakken på plads, og fulgte efter ham ind i køkkenet.

”Skal vi så gå op til mig?” spurgte Aleera.

”Ja, det kan vi godt.”

Aleera viste ham op af vindeltrappen og ind på hendes værelse. Takket være tante Xiu var det blevet ryddet op, da hun havde været i Rumænien. Hun smed sig i sin bløde seng, mens

Nigel blev stående, og så rundt. Han smilede og gik hen til væggen, hvor på hendes katana hang. Det var sikkert Nathaniel, der havde hængt den der.

”Dit sværd fra halloween,” sagde han.

”Det er katana.”

”Undskyld, så katana,” rettede han sig. ”Det er hvert fald smukt af en forfalskning at være. Det kan jo umulig være ægte.”

”Nok om mit sværd, tak,” sukkede Aleera træt og rejste sig op i sengen. ”Skal vi se at lave den opgave færdig, når nu vi skal fremlægge som de første i morgen?”

”Det er vi vel nødt til.”

Nigel satte sig med ryggen op af væggen og fandt sin bog frem, fra taskens dyb; Aleera gjorde ligeså og gik i gang med at lave opgaven om Romeo og Julie.

Aleera blev først opmærksom på tiden, da en bil stoppede kom kørende op af indkørslen og fik garagedørene til at gå op. Aleera kiggede opmærksomt ud af vinduet og spidsede ører, da hoveddøren gik op og nogle kom ind. Alt efter hvad der tydede på den lyse stemme og de anden mere dybe stemme, der kom nede fra entreen, var det Nathaniel og Brendan, der var kommet hjem.

Nigel kiggede op på Aleera.

”Det er bare mine brødre der er kommet hjem. Dem skal du ikke tage dig af, de vil ikke komme og forstyrre. Det har de lært at man ikke skal.”

”Er du virkelig så frygtindgydende?” spurgte Nigel forundret, mens Aleera skar ansigt.

”Nej, men i min familie, giver vi hinanden privatliv, når dørene til ens værelse er lukket.”

”Det er smart.”

”Ja, det er det. Vi oplever hver især så meget, at man nogle gange har bedst af at lukke sig inde i sit værelse, og gennemgå det hele,” forklarede Aleera.

”Men lad os gå videre, Aleera. Jo hurtigere vi bliver færdige, jo tidligere går jeg.”

”Tror du jeg vil have at du går?”

Aleera lagde udfordrende hovedet på skrå, mens Nigel løftede blikket fra den udslåede bog, på hans skød.

”Ja, meget tyder på det. Din holdning og måden du opfører dig på. Du kan ikke lide mig.”

”Er det så let at se? Jeg ville faktisk have syntes bedre om dig, hvis du ikke havde bildt mrs. Bransfield ind, at min historie om Vlad Dracula, var en efterligning!”

”Er du sur over noget så simpelt?” spurgte Nigel. ”Det passer jo.”

”Må jeg se den bog?” snarere kommanderede Aleera end spurgte, og rakte hånden krævende fremad. ”Kom med den!”

”Hvorfor?”

”Jeg vil se om den virkelig findes, og du har den. Bild mig ikke ind, at du ikke har den. For du viste den til mig i skolen i dag, og du har ikke haft mulighed til at lægge den væk.”

”Okay, hvis du absolut vil se den.”

Nigel rakte ned i tasken, ledte og hev den gamle bog op. Han rakte den til Aleera, der fik en kuldegysning af at holde fat om bogen. Hun vendte og drejede den i hånden, og kunne skimte en titel på bogens mønstrede omslag.

”*Vampyrjægeren*,” læste Aleera højt. ”Er det det, den hedder?”

”Det tror jeg.”

”Mærkelig titel.”

Aleera lagde bogen ned på sengens rene linned, og åbnede den på første side. Titlen stod klarere på siden, men forfatterens navn, var revet ud.

”Hvem er forfatteren?”

”Det ved jeg ikke. Det er en jeg fandt engang, og der var forfatterens navn, revet væk.”

”Det var en skam.”

Aleera bladrede. Et par sider var revet ud, men den havde ikke fjernet historien, som hun var kommet til. Det måtte have været nogle forord, ikke noget specielt.

Aleera havde kun lige fået læst det første ord, da et råb kom, nede fra køkkenet.

”Aleera!”

”Hvad?” råbte hun tilbage.

”Aleera, kom lige!”

Aleera rejste sig irriteret op fra sengen og gik hen mod døren.

”Det tager kun et øjeblik. Fortsæt du bare.”

Aleera skyndte sig hen af gangen, og tog hvert andet trin ned af trappen.

Nede i køkkenet stod Nathaniel med et bekymret ansigtsudtryk.

”Hvad er der så?” spurgte Aleera.

”Der er noget galt her i huset?”

”Hvad er der galt med?”

”Kom med og se.”

Nathaniel førte Aleera ind i deres lille, private bibliotek. Brendan stod allerede derinde og kiggede på en computerskærm ved skrivebordet. Nathaniel gik hen til skærmen og fik skubbet Brendan væk.

”Ifølge vores advarselssystem mod overnaturlige kræfter, så er der en dæmon i huset.”

”Hvad?”

”En dæmon i huset, Aleera.” sagde Brendan.

”Brendan gå ud i entreen og se om far, Joel eller Elijah kommer,” sagde Nathaniel. Brendan skyndte sig at løbe væk. Aleera trådte nærmere skærmen.

En knap lyste rødt, og ordet dæmon blinkede ovenover. En graf magen til dem på sygehuset, kørte i en lige streg over skærmen, men oppe i et hjørne, var en gengivelse af grafen hvor den gik helt amok. Klokkeslettet viste, at det var sket for fem minutter siden.

”Jeg tror den er væk, eller også gemmer den sig. Men vi skal nok få ram på den,” sagde Nathaniel. ”Jeg henter lige nogle våben. Bliv her og hold øje med grafen. Råb hvis der sker noget.”

Aleera nikkede alvorligt, og lod øjnene blive på skærmen.

Der gik ikke engang et minut fra Nathaniel var forsvundet om bag reolen, til at Brendan skreg rædselsfuld. I det samme gik grafen amok og viste en hektisk aktivitet, der kom fra en dæmon.

”Hvad sker der, Aleera?” råbte Nathaniel nede fra kælderen, mens Brendan kom løbende ind i værelset; han var hvid i hovedet, og rædselen lyste ud af hans ansigt.

”Aleera!” skreg han og klamrede sig til hende. ”En af jakkerne derude. Der kom noget blåt, greb om den og forsvandt. Det gik så hurtigt.”

Aleera kunne ikke svare. Hendes øjne var fæstnet til skærmen, der blinkede voldsomt, mens en besked var dukket op. *Aleeras værelse*, stod der, mens grafen kørte voldsomt op og ned.

Dæmonen brugte stadig sin dæmoniske magi. Så stoppede det bragt.

”NIGEL!” gispede hun forskrækket.

Hun vred sig ud af Brendans greb og satte i løb ud i køkkenet, netop som Nathaniel kom op af trappen ned til kælderens.

”ALEERA!” brølede han efter hende.

Men Aleera gad ikke stoppe. Dæmon var på hendes værelse, og Nigel var der også. Han var i fare. Hun måtte redde ham. Hun skyndte sig op af trappen.

Uden foran hendes dør, stoppede hun op. Hun turde næsten ikke gå ind. Hvad nu hvis Nigel lå i en blodpøl på gulvet? Hun ville ikke kunne klare det.

Forsigtig skubbede hun døren op. Nigel sad på gulvet, men så helt urolig ud. I hans ene hånd var hans jakke, som hun ellers havde hængt på en knage, nede i entreen.

”Undskyld,” hviskede han, som hans øjne blev helt gule. Han rakte ud og greb om bogen. Sekundet efter var han forsvundet, og en lille røgsky svævede der hvor han et øjeblik før havde været.

Aleera sank fortvivlet ned på knæ.